

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ κόραι μας. — Πρὸς τὸν θάνατον (ὑπὸ δος Καλλιρόης Ἀδαμιάδου δος τῆς φιλοσοφίας). — Τὸ μαρμαμένον κρίνον (μυθιστ. κ. Κ. Παρρέν, συνέχει). — Μουσικὴ κίνησις. — Βιβλία. — Συνταγή. — Ἐπιφιλίς: Τὸ πηγίδι (μετὰφρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

ΑΙ ΚΟΡΑΙ ΜΑΣ

Ἐφ' ὅσον γράφεται καὶ λέγεται εἴτε διὰ τὰς γυναῖκας ἐν γένει, εἴτε διὰ τὰ κορίτσια ἰδιαιτέρως, ὅτι εἶναι μόνον ἀδύνατα, ἄθρα καὶ τρυφερὰ πλάσματα, κανεὶς δὲν ἀντιλέγει, κανεὶς δὲν ταράσσονται τὰ νεῦρα, καὶ ὅλοι εἶναι σύμφωνοι καὶ εὐχαριστημένοι.

Ἀφ' ἧς ὅμως στιγμῆς τὰ ἀδύνατα καὶ τὰ ἀσθενικὰ ζωγραφισθοῦν μετὰ κάποιαν δύναμιν καὶ ἀλήθειαν, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀποδειχθῆ ὅτι ἡ δρᾶσις των ἀνοίγει νέους ὀρίζοντας καὶ νέους δρόμους εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν μας ζωὴν, τότε μερικοὶ κριταὶ ἀφυπνίζονται, τὸ ἐγὼ των ὀλόκληρον συντηράσεται καὶ ἐπαναστατεῖ καὶ μετὰ τὴν πένα βουτηγμένην εἰς χολὴν προσπαθοῦν, ἂν ὅχι ἄλλο, τοῦλάχιστον νὰ σκοτεινιάσουν τὴν εἰκόνα, νὰ προυνσιάζουν ἀδικηθέντας, νὰ μειώσουν τὴν καλὴν ἐντύπωσιν, ἀκόμη μάλιστα καὶ νὰ φέρουν ζητήματα γενικὰ εἰς τὸ ταπεινὸν ἐπίπεδον τῶν προσωπικῶν.

Αὐτὸ συνέβη μετὰ τὸ ἄρθρον μου τῆς περασμένης Κυριακῆς. Ἐνα κορίτσακι δέκα ἐπτὰ ἐτῶν ἔτυχεν νὰ θριαμβεύσῃ εἰς τὴν Ἑλβετίαν, εἰς σπουδὰς ἀνωτέρας φιλολογικᾶς. Ἐγὼ γενικεύουσα τὸ ζήτημα καὶ ἐξ ἄλλων παρομοίας φύσεως παρατηρήσεων ἔγραψα ἓνα ἄρθρον διὰ τὰ κορίτσια μας, τῶν ὑποίων ἢ σημερινῆ δρᾶσις ἐξέρχεται τοῦ στενοῦ ἀποκλειστικοῦ κύκλου τῶν κοριτσιῶν τοῦ παρελθόντος.

Εἶναι νομίζω τὸ πρῶτον ὅπου ἔγραψα διὰ τὴν τάξιν αὐτὴν καὶ διὰ τὴν νέαν τροπὴν τῆς ζωῆς τῶν κοριτσιῶν τῶν πολιτευομένων μας. Ἐνῶ ἔχω δημοσιεύσει διὰ τὰς ἐργατίδας καὶ βιοπαλαιστρίας μας καὶ διὰ τοὺς κρυμμένους ἡρωισμούς των πληθὸς τοιούτων ἄρθρων καὶ μελετῶν, καὶ βιβλίων ἀκόμη ὡς τὴν Χειραφετημένην καὶ τὸ Μαρμαμένον κρίνον.

Ὁ κ. Γ.Τ. ὁ ὁποῖος γνωρίζει καὶ παρακολουθεῖ, ὑποθέτω, ὡς χρονογράφος τακτικὸς ὄλην αὐτὴν τὴν ἀπὸ ἐτῶν ἀρθρογραφίαν μου, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὴν δρᾶσιν μου ὑπὲρ τῶν βιοπαλαιστριῶν, ὁ ὁποῖος μετὰ ἤκουσε νὰ πλέκω στεφάνους διὰ τὴν τάξιν αὐτὴν τῶν κοριτσιῶν μας, εἰς λόγους ἐκφωνηθέντας εἴτε εἰς ἐξετάσεις τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς, εἴτε εἰς ἑορτὰς τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἐργατίδων, ὁ ὁποῖος εἰξέυρει ὅτι δὲν περιωρίσθην ἐγὼ, ὡς αὐτός, εἰς τὸ νὰ οἰκτεῖρω τὰ κορίτσια αὐτά, διότι ἐργάζονται δέκα πέντε ὥρας τὴν ἡμέραν εἰς τὴν μωδίστρα καὶ τὴν καπελλοῦ, ἀλλ' ὅτι παλαιῶ καὶ ἀγωνίζομαι δέκα ἔτη τώρα διὰ νὰ τὰ ἀποσπᾶσω ἀπὸ τὴν κόλασιν αὐτὴν διὰ τῶν ἐπαγγελματικῶν σχολῶν, ὁ κ. Γ. Τ. ἐν τούτοις ἐξάνέστη, διότι ἐμερολήπτησα δῆθεν ὑπὲρ τῶν κοριτσιῶν τῶν ἀνωτέρων τάξεων.

Ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. Γ. Τ. συνάγω λοιπὸν τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐν γνώσει καὶ συνειδήσει διαστρέφει τὸ ζήτημα, εἴτι διότι ὡς Ἀνατολίτης θέλει τὴν γυναῖκα ἀπλῶς τυφλὸν νευρὸσπαστον καὶ μηχανὴν ἑτεροκίνητον τοῦ σπιτιοῦ, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον διστάζει νὰ ὁμολογήσῃ ἢ διότι αἰσθάνεται μίαν ἔμφυτον ἀντιπάθειαν διὰ τὰς κοινωνικὰς τάξεις, περὶ τῶν ὑποίων ὠμίλησα.

Καὶ τοῦτο, διότι ἕως τῶρα μόνον ἐλαττώματα καὶ κακίας

και άτελείας άρέσκονται πολλοί εκ τών σκεπτομένων και μελετώντων τήνκοινωνικήν μας εξέλιξιν να ζητούν και να άνευρίσκουν εις τας τάξεις αυτάς. Το πολίτευμά μας δέν λειτουργεί καλά, ή διαφθορά τών ήθών γενικεύεται, ή πολυτέλεια και ή μικταιότης και ή άρνησιπατρία και ο έγωϊσμός και ή ιδιότέλεια κατακτατούν καθ' ήμέραν περισσότερον έδαφος, δι' όλα αυτά ευθύνονται και πατούν αι άνώτεροι, είτε δια τόν πλοῦτον, είτε δια τήν κοινωνικήν των θέσιν τάξεις. "Όλα τά κακά και όλα αι άθλιότητές μας πηγάζουν, κατ' αυτούς, από τήν δηλητηριασμένην αυτήν πηγην. Το παράδειγμα τότε μας έρχεται από τά άνω, όποθεν, φαίνεται, τά κακά μόνον παραδείγματα είναι δια μίμησιν.

Γίνεται κατι καλόν και λέγεται τό καλόν αυτό, τότε αι σοσιαλιστικαί ιδέαι αναπηδούν, θυμβούν τά μάτια και τήν αντίληψιν και ο κ. Γ. Τ. ξεσπαθώνει δθεν υπέρ άδικουμένων, δια τας όποιάς τό έως τήν στιγμήν αυτήν ένδιαφέρον του περιωρίσθη, νομίζω, εις τόν τρόπον του κτενίσματος των μόνον και τής ευμορφίας των, ως έρκατέχνου. Έκτός έν, ελλείψει θέματος δι' άρρογραφίαν, τώρα που τελειώνει ή Βουλή ο κ. Γ. Τ. έρίφηθ εις τήν υπεράσπισιν αυτήν, από τήν όποιαν ίσως, ελπίζει να πορισθ και κανέν έρκατεχνικόν όφελος.

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Πρό πολλών έτών άνέγνωσα εις τήν « Εφημερίδα των Κυριών » ότι ή Σάρα Βερνάρ συνειθίζει ή τότε έσυνειθίξε να έχη διαρκώς έντός του κοιτώνός της πρό ενός μεγάλου καθρέπτου έναν ανθρώπινον σκελετόν. Έφκντάσθη άμέσως τήν φρικώδη έντύπωσιν, τήν όποιαν έν τοιοῦτον πρῶγμα θά έπροξένη τας νύκτας τής άπνίκας υπό τό τρέμον φώς τής κανδήλας και αν και τότε δέν ήδυνήθη να έννοήσω τήν βαθείαν σημασίαν του συμβόλου, ή εικόν ένεχαράχθη δια παντός εις τήν παιδικήν φαντασίαν μου. Η μεγάλη τραγωδία, ή ήρεια τής τέχνης, ή βασιλισσα των καρδιών και των πνευμάτων, ήθελε να έχη διαρκώς πρό αυτής τό σύμβολον τής ματαιότητος του ανθρώπινου βίου. Δια να αισθάνηται βαθύτερον τήν σημασίαν τής ζωής ήθελε να έχη διαρκώς τόν θάνατον ένώπιον αυτής. Είς τας νύκτας των θριάμβων, όταν έπέστρεφε κατ' οίκον, μεθυσμένη από χειροκροτήματα και έπιτυχίαν, ο σκελετός έφκίνετο λέγων εις αυτήν : Στάσου, είναι έν όνειρον ή δύναμις τής τέχνης σου, μία σκια τό κάλλος σου, έν ψεύδος ο ανθρώπινος βίος. Η όταν τά μικρά βάσανα τής ζωής ήνώχλουν αυτήν περισσότερο του δέοντος, όταν έφκίνετο δυσανασχετοῦσα δια πράγματα τά όποια αῦριον θά έλησμονεί : Μη λυπησαι, έλεγε τό σύμβολον, υπάρχει κατι τι τρομερότερον των άτελειών τής ζωής : Ο έκμηδενισμός. Διότι αληθώς ή φρικη τήν όποιαν αισθανόμεθα πρό του εκμηδενισμού κόπτει πάσαν σχέσιν τής καρδιάς ήμῶν προς τόν κόσμον και ή σκέψις ήμῶν έλευθέρα δύναται να πλανῆται επί των προβλημάτων του βίου. Όπως εκ των ύψηλών κορυφών των όρέων δεν δύναμεθα να διακρίνωμεν τας σαφείς γραμμάς των πραγμάτων, αλλά βλέπομεν μόνον τό άρμονικόν σύνολον αυτών,

όμοίως εις τας κρίσεις στιγμάς τής ζωής δι' ενός βλέμματος έναγκλιζόμεθα τό παρελθόν, τό παρόν και τό μέλλον, δέν συλλογίζόμεθα τας μικράς άτελείας του κόσμου, αλλά τήν θελειώδη αξίαν τής ζωής. Διότι όπως δια τήν μέλισσαν ευδαιμονία είναι να πτερυγίζη περι τό άνθος, και δια τό άνθος ευδαιμονία είναι να χύνη τό άρωμα αυτού, όμοίως δια τόν άνθρωπον ευτυχία είναι να αισθάνηται πλήρη τήν ζωνήν αυτού, να αισθάνηται, να σκέπτηται, να επιθυμῆ, και όταν ιδη ότι διατρέχει τόν κίνδυνον να χάσῃ αυτήν, τότε αισθάνεται βαθύτερον τήν αξίαν αυτής.

Είδετε και σεϊς, όπως και εγώ, τήν νεκρολογίαν μου καθως και τά εγκώμια, τά όποια έπεδαψίλευσεν εις έμέ χειρ τόσο σεβαστή ύσον και προσφιλής, ή χειρ τής διευθυντριας τής εφημερίδος ταύτης, ήτις παρεσύρθη από τήν είδησιν, τήν όποιαν άλλη εφημερίς έδημοσίευσεν. Δέν θά σῶς είπω ότι δυσηρεστήθη, και έν τό έλεγα, φυσικά δέν θά με έπιστεύατε. Είναι πάντοτε ευχάριστα τά εγκώμια, τά όποια άκούει κανείς, έστω και όταν γίνονται πρό μιας νεκρικής σορού, όποτε είναι και υποχρεωτικά. Άνέγνωσα τήν νεκρολογίαν μου με τήν ιδίαν άπάθειαν, με τήν όποιαν ένας ήθοποιός, εις μίαν πράξιν κατὰ τήν όποιαν δέν παίζει, θά παρηκολούθει ιστάμενος μεταξυ των θεατών τήν εξέλιξιν επί τής σκηνής μιας συνομοσίας, ή όποια πρόκειται να τόν άνακηρύξη βασιλέα δια μίαν έσπέραν. Γνωρίζω καλώς ότι οι άνθρωποι άπαιτήσεις έχουσι μόνον παρά των ζώντων, όπως μόνον θαυμασμόν έχουσι δια τους νεκρούς και δια να είπω τήν αλήθειαν προτιμῶ τήν ζωνήν τήν ισχυράν και αληθῆ με τας άπαιτήσεις αυτής από τά θυμαίαματα τά καιόμενα πρό των νεκρών. Και ψυχολογικώς οι άνθρωποι έχουσι δικαίον πολυς θαυμασμός προς τους ζώντας φρονεί τήν ενεργητικότητα αυτών, όμοιάζει όλίγον με τά ένδικά εκείνα δηλητήρια, τά όποια δέν φονεύουν, αλλά παραλύουν όλα τά νεύρα. Πρό των νεκρών όμως τά εγκώμια είναι υποχρεωτικά. Δια τοῦτο σῶς παρακαλῶ να με συγχωρήσετε έν αι όλίγα σκέψεις και αι έντυπώσεις, τας όποιάς αναγινώσκετε, δέν ανταποκρίνονται εις ό,τι ή βιογραφία μου σῶς υπεσχέθη. Δέν πακίω εγώ, έν ο θεός κάλαμος τής κυρίας Παρρέν d' un homme a fait un dieu (Regnier).

Τό μέγα μυστήριο του θανάτου ήπλωσε δια μιας τας πτέρυγας αυτού επί τής ψυχής μου, όταν είδον τό όνομά μου μεταξυ δύο μαύρων ταινιών. Έσκέφθη άμέσως ότι ή ζωή αυτή τήν όποιαν εθεώρου τόσον φυσικήν και τήν όποιαν άπελάμβανον τόσον άμέριμος, κατὰ βάθος επί τέλους δέν ήτο ιδική μου. Ητο μόνον μία κλωστήσα ενός μεγάλου, άπεράντου δικτύου και θά ήρκει μία μικρά σύμπτωσις δια να κοπή ή κλωστήσα αυτή, δια να χάσω τό παρόν, τό βαθύ εις ένδι-αφέρον, τό πλούσιον εις έντυπώσεις, τό όποιον εξεστίνετο πρό έμου. Και όμολογῶ, ότι βαθεία συγκινήσις με κατέλαβεν. Έχει λοιπόν τήν βαθείαν σημασίαν αυτής ή ζωή αυτή, πρό τής όποιάς διερχόμεθα άνευ πολλού ένδιαφέροντος. Τήν όποιαν διερχόμεθα οι άνθρωποι τής έργασίας, άφιερωμένοι εις τήν έργασίαν μας ή εις τήν κίνησιν των ιδεών του έγκεφάλου μας, οι άνθρωποι των διασκεδάσεων, με τήν ψυχήν των διαρκώς έστραμμένην προς τήν χαράν. Τήν σημασίαν,

ότι εις εκάστην στιγμήν δυνάμεθα να χάσωμεν αυτήν, ότι όλος αυτός ο άπεράντος κόσμος, τόν όποιον φερόμεν έντός τής ψυχής ήμῶν, από των φωτεινών αστέρων μέχρι του ξσματος των πτηνών, από τήν έντύπωσιν του μεγαλειότερου έργου τής τέχνης μέχρι του άρώματος του άνθους, δύναται να σβύση δια μια. Και αϊφνηδίως μου έφάνη τελειότερα, ώρκαίτερα, έντονότερα ή ζωή.

Είς τας ώρας τής ρέμβης αισθανόμεθα τήν ζωνήν φεύγουσαν ήρέμα, με τόν γλυκύν φλοίσβον του κύματος, στιγμήν προς στιγμήν, ώραν προς ώραν, ήμέραν προς ήμέραν. Υπάρχουν στιγμάι, καθ' ής φαίνεται εις ήμας άχρους, ψυχρά, μονότονος. Έλαφρά δυσαρέσκεια, μία δυσαρμονία των έσωτερικών διαθέσεων τής ψυχής ήμῶν προς τας έξωτερικας συνθήκας, μας κάμνει να δυσφορῶμεν και να άγανακτῶμεν. Άλλ' αϊφνης ή έλαφρά λέμβος επί τής όποιάς διερχόμεθα συγκρούεται με τό «στοιχειωμένο κρῶβι» του θανάτου. Και τότε ο κίνδυνος, συγχιονίζων εκ βάθους τήν καρδίαν μας, κάμνει ήμας να βλέπωμεν τήν ζωνήν υπό διάφορον φῶς. Δέν βλέπομεν τας άτελείας αυτής, τους πόνους, τά βάσανα, άλλ' άπλῶς βλέπομεν τό φῶς τής υπάρξεως έν αντιθέσει προς τό σκότος του τάφου και είμεθα ευτυχεις.

"Όταν ήμην πολύ νέα ήγάπων να άνέρχωμαι έφιππος εις τας μάλλον επικινδύνους, τας μάλλον άγρίας θέσεις των όρέων τής πατρίδος μου, αι όποια, σημειώσατε, είναι και αι ώραιότεραι.

"Όταν λοιπόν, καθ' ήν στιγμήν ή φύσις εξεστίνετο πρό έμου θαυμασία εις καλλονήν, πλουσία εις βλάστησιν, άντικρῶζον τό χάος υπό τους πόδας μου και έβλεπον, ότι ήρκει έν μικρόν παραπάτημα του ήπου δια να κλείσω δια παντός τους όφθαλμούς εις τήν καλλονήν εκείνην, ή ιδέα του κινδύνου διεπέρα ως μάχαιρα όξεια τήν καρδίαν μου, μου έδιδε βαθύτεραν τήν αίσθησιν των θελήτρων τής φύσεως, έξύπνα τρόπον τινά τήν ψυχήν μου ένώπιον αυτής. Μετά τήν αντιμετώπισιν του κινδύνου ή ψυχή εξήρχετο ισχυροτέρα, ως άνθρωπος διελθών δια μέγλης δοκιμασίας. Διότι ή ιδέα του θανάτου ένισχύει και ένδυναμόνει τήν ψυχήν, όπως τό πῦρ μεταβάλλει τό σίδηρον εις χάλυβα. Αι παραστάσεις των συνήθων γεγονότων του καθημερινού βίου δια μιας εξαλείφονται απ' αυτής. Θεωρεί τόν κόσμον με γενικώτερον βλέμμα, μάλλον έλευθέρα, μάλλον ψυχρά, εκτιμῶ ορθώτερον τήν ζωνήν.

Όσαύτως όταν παριστάμεθα εις τήν παράστασιν μιας τραγωδίας, καιτοι άντικρῶζομεν τας μεγαλειότερας δυστυχίας του βίου, έντούτος κατὰ βάθος είμεθα ευτυχεις. Διότι συγκρίνομεν τήν θέσιν ήμῶν προς τήν δυστυχίαν των ήρώων του δράματος και δη προς τόν θάνατον αυτών, ο όποιος συνήθως έπακολουθεί, και οϊαδήποτε και αν είναι αυτή θά μας φανῆ πάντοτε προτιμότερα.

Είς τήν ενεργητικήν αυτήν επίδρασιν τής αντιθέσεως όφείλεται ή έλιξις προς τό φρικώδες, τήν όποιαν συχνά παρηροῦμεν έν τῇ τέχνῃ. Πλήν αυτόο όμως ή έλιξις αυτή έχει και άλλαχου τήν ρίζαν αυτής. Διότι ή ιδέα του θανάτου εύρύνει τόν ορίζοντα τής ήμετέρας σκέψεως. Διεγείρει τας

ύψηλοτέρας και σοβαρωτέρας των ιδεών. Ευρισκόμεθα πάντοτε πρό μεγάλου προβλήματος, του όποιου μάτην άνεζήτησεν ο άνθρωπος τήν λύσιν, δέν θά παύση όμως διαρκῶς άναζητῶν αυτήν, οσάκις θά εύρίσκειται πρό αυτής.

Διότι ο άνθρωπος έχει βαθείαν συναίσθησιν του θανάτου. Παρατηρήσατε τό ζῶν διαέρχεται άμέριμον πρό του πτώματος του όμοίου του και άπολαύει τής ζωής μετά τοσαύτης δυνάμεως και άφροντισίας, ως έν αν αυτή έπρόκειτο να διαρκέση επί αιῶνας.

Δέν συμβαίνει τό ίδιον δια τόν άνθρωπον. Ταράσσεται, κατακαμβάνεται υπό βαθείας άνησυχίας ένώπιον του νεκρού.

Είς τας άρχαιοτάτας θρησκείας παρατηροῦμεν τήν φροντίδα δια τους νεκρούς, είτε δια τής κάυσεως, είτε δια του ένταφιασμού. Είς τους Έλληνας μάλιστα είχε τόσην δύναμιν ή ιδέα αυτή, ώστε έδωκεν γέννησιν εις έν εκ των μεγαλειότερων άριστουργημάτων τής τραγικής τέχνης, τήν Άντιγόνην του Σοφοκλέους. Είς τας άρχαιοτάτας θρησκείας, τήν Βραχμανικήν και τήν Βουδιστικήν, παρατηροῦμεν μίαν άπόπειραν τής εξηγήσεως του θανάτου. Φρίσσαν ο πρωτογενής άνθρωπος δια τήν τόσο άπότομον διακοπήν μιας ζωής, τήν όποιαν τόσο ισχυράν έβλεπε πρό αυτού, εγκαταλείπων τό παρόν, ήρχισε να σκέπτηται περι ενός μέλλοντος άγνωστου, τό όποιον άνέμενεν αυτόν. Υπεβλήθη εις εξαγνίσεις θρησκευτικές, εις θυσίας, εις ιερουργίας. Έν τῇ αρχαία Ελλάδα, παρά τήν φανεράν και επίσημον θρησκείαν, ήτις τόσο φαιδρά παρουσιάζεται εις ήμας και τόσο φωτεινή εις τόν Όμηρον και εις τας σκηνάς του Παρθενῶνος, υπήρχε μία άλλη μυστική και μελαγχολική, ήτις ήτο άφιερωμένη όλόκληρος εις τό μυστήριο του θανάτου : τὰ Έλευσίνια και Βακχικά μυστήρια. Η φαιδρά Έλληνική ψυχή δέν ήδύνατο να ένασχολῆται διαρκῶς, όπως αι μελαγχολικαί άνατολικαί θρησκείαι με τήν ιδέα του θανάτου, είχαν όμως και αυτή ώρισμένας εποχάς του έτους και ώρισμένας τελετάς, κατὰ τας όποιάς συνδιελέγετο μετά των νεκρών. Εκεί, εις τας ύπογείους στοάς τής Έλευσίνας, οι μυσταγωγοί άπεκάλυπτον δι' αυτόν τήν μέλλουσαν ζωνήν, τήν κατάστασιν των νεκρών μετά θάνατον, τό άνέσπερον φῶς των Ηλυσίων και τό αιώνιον σκότος του Άδου, τήν τιμωρίαν των κακῶν και τήν άνταμοιβήν των δικαίων. Τά μυστήρια αυτά έτελοῦντο τήν άνοιξιν. Τήν εποχήν τής άναγεννήσεως του παντός, όταν ή ζωογόνας δύναμις του έαρος πρασιρίζει και τους βράχους άκόμη, οι νεκροί έπρεπε να λάβωσι και αυτοί μέρος εις τήν κοινήν άναγέννησιν. Οι ζῶντες άφιέρουν μέρος των έορτών των εις αυτούς.

Έν τῇ αρχαία Αιγύπτῳ, δια να δημιουργήσωσι δια τόν νεκρόν έν τῷ τάφῳ ένα βίον όμοιον προς εκείνον, τόν όποιον διήγεν έν τῷ παρόντι κόσμῳ, έπλήρωσαν τους mastabas, ήτοι τας ύπογείους σύραγγας ή τους τάφους, άναγλύφων και ειδώλων, άτινα ήσαν πιστή άναπαράστασις των προσώπων και των άντικειμένων άτινα περιεστοίχιζον αυτούς έν τῇ ζωῇ. Και ή άφελής αυτή ιδέα έδωκεν έν τούτοις άφορμήν εις τήν γέννησιν μιας αιγυπτιακής τέχνης κατ' έξοχήν ρεαλιστικής και χαρακτηριστικής και εις τήν διάσωσιν αυτής επί αιῶνας εις τὰ βάθη των mastabas.

Ἀργότερα, ὅταν ἡ σκέψις ἤρχισε νὰ κινήται μετὰ περισσότερας ἐλευθερίας, ὁ ἄνθρωπος πρὸ τοῦ θανάτου ἤρχισε νὰ φιλοσοφῇ περὶ τῆς ζωῆς, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἀθανασίας αὐτῆς. Ἡ ἀνησυχία πρὸ τοῦ θανάτου μετέβαλεν εἰς φιλοσοφικὸν ζῶον τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὴν ἀπότομον ἔκφρασιν νεωτέρου φιλοσόφου. Ἐξ ὅλων τῶν φιλοσοφικῶν ζητημάτων, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον συνδέεται περισσότερον μετὰ τῆς καρδίας μας εἶνε τοῦτο : τί ὑπάρχει μετὰ θάνατον. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι βαρυνόμενοι τὴν φιλοσοφίαν, ὑπάρχουν μάλιστα καὶ ἄνθρωποι μισοῦντες αὐτήν, δὲν ὑπάρχει ὅμως ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ὡς μαθητῆς νὰ μὴ ἤκουσε μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα τὸν Φαίδωνα τοῦ Πλάτωνος.

Ἐκ τῆς συνειδήσεως λοιπὸν ταύτης τοῦ θανάτου ὁ ἄνθρωπος ἐδημιούργησε τὰς ὠραιότερας τελετάς, τὰ ἰδανικώτερα φιλοσοφικὰ συστήματα καὶ δὲν πρέπει νὰ παραπονώμεθα, ἐὰν τόσον βαθέως ἡ φύσις τὴν ἔθεσεν ἐντὸς τῆς ἡμετέρας ψυχῆς.

Ἰωάννινα, τῆ 26ῃ Μαΐου 1907.

Καλλιγρόν Ἀδαμιάδου

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια).

Τότε, κυρία Ἄννα, θὰ μὰς εἰπῆς πῶς ἐπέρασες ἀπόψε, καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σὲ ἐξετάσω ὀλίγον ὡς φίλος, καὶ πολὺ ὅταν γιὰ τὸν ἰατρόν.

Ἄλλὰ εἶμαι πολὺ καλὰ καὶ ἐπέρασα ὠραία, εἶπεν. Καὶ τὰ μάτια τῆς διὰ μιᾶς ἔλαμψαν καὶ ἐφωτίσθησαν ἀπὸ ἀγάπην, ἐνῶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἐξωγονεῖτο. Ὁ Στέφανος τῆς εἶχε μιλήσει μὲ τὸ σὺ, ὅπως ὠμιλοῦσεν εἰς ὅλους ὅσους ἀγαποῦσε. Αὐτὸ τῆς ἤρκεσε διὰ νὰ αἰσθανθῇ τόσην χαρὰν, τόσην εὐτυχίαν.

Ὁ Στέφανος, ὁ ὅποιος εἶχε τρομάξει πρὶν, ὅταν τὴν εἶχεν ἰδῆ κοιμισμένην, ὠχρὰν ὅταν πτώμα, μὲ τοὺς μαύρους κύκλους γύρω εἰς τὰ μάτια τῆς, δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἐνοήσῃ τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν μεταβολήν.

Ἀνήσυχος ἐπῆρε ἓνα κάθισμα, τὸ ἐπλησίασε πρὸς τὸ κρεβάτι καὶ ἐκάθισε. Ἐπῆρε καὶ πάλιν, ὡς εἶχε κάμει τὸ περασμένο βράδυ, τὸ χέρι τῆς κόρης, καὶ μὲ τὸ ρολοῖ ἐμπρὸς τοῦ ἤρχισε νὰ μετρᾷ τοὺς σφυγμούς.

Ἀπὸ τὴν ἐξετάσιν αὐτὴν δὲν ἐφάνη εὐχαριστημένος. Αἰσθάνεσθε ζάλας συχνὰ, κυρία Ἄννα ; ἠρώτησεν. Αἰσθάνεσθε νὰ κτυπᾷ ἡ καρδιά σας πολὺ δυνατὰ καὶ γρήγορα κάποτε, κάποτε ;

Ναί, ἀπήντησεν ἡ Ἄννα. Ἀπὸ τότε ποῦ ἀρρώστησα εἰς τὰς ἐξετάσεις. Ἄλλὰ τώρα εἶμαι πολὺ καλὰ. Δὲν ἔχω τίποτε, μὰ τίποτε. Καὶ κάθε ἡμέρα εἶμαι καὶ καλλίτερα, εἶπε μὲ ἀγωνίαν καὶ φόβον, μήπως χάσῃ τὴν θέσιν τῆς. Ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου εἶμαι ἐδῶ αἰσθάνομαι ὅτι δυναμῶνω κάθαρ ἡμέρα περισσότερον.

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε τὰς λέξεις αὐτάς, τὰ μάτια τῆς, τὰ ὅποια

ἐξάφνα ἐγένεμισαν δάκρυα, ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐπαρκαλοῦσαν, ὡς νὰ ἰκέτευον τὸν ἄνθρωπον τῆς ἐπιστήμης νὰ τὴν λυπηθῇ.

Ἡ Μίνα, ἡ ὁποία ὑπέθεσεν ὅτι ἡ Ἄννα ἐκλαίεν ἀπὸ φόβον, μήπως ἔχῃ τίποτε σοβαρὸν, ἐδάκρυσε καὶ αὐτὴ, τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς εἶπε : Μὴ φοβάσαι, κυρία Ἄννα, ὁ Στέφανος θὰ σὲ κάμῃ καλὰ.

Ἡ κυρία Ἄννα δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο παρὰ πολλὴν ἀδυναμίαν καὶ κούρασιν εἶπεν ὁ νέος.

Βέβαια, εἶπε πάλιν ἡ Μίνα. Κάθεται κάθε νύκτα καὶ διαβάζει μὲ τὸ κερί, ὦρες καὶ ὦρες. Πῶς νὰ μὴ κουράζεται ;

— Τί διαβάζεις κάθε νύκτα ; κυρία Ἄννα, ἠρώτησεν ἡ Ἀμαλία, ἡ ὁποία δὲν ἤμποροῦσε νὰ φαντασθῇ, ὅτι τὴν νύκτα ἤμποροῦσε νὰ ἀγρυπνῇ κανεὶς εἰς τὴν ἡλικίαν μάλιστα τῆς Ἄννας, διὰ νὰ ἐργάζεται.

— Μελετῶ διὰ τὰς ἐξετάσεις, εἶπεν ἡ κόρη.

— Μὰ ἀφοῦ εἶχες ἐτοιμασθῆ τὸ κλακκίρι ;

— Φοβοῦμαι μήπως τὰ ξεχάσω. Ἐχομεν τόσα πολλὰ νὰ ἀποστηθίσωμεν, ποῦ πρέπει νὰ τὰ περῶ κάθε τόσο.

— Καὶ ἄμα πάρῃς τὸ δίπλωμα θὰ πρέπῃ πάλιν νὰ τὰ περᾷς κάθε τόσο ; ἠρώτησε μὲ ἀπορίαν ἡ Μίνα.

— Τότε δὲν ἔχει περὶ ἐξετάσεις, εἶπεν ὁ Στέφανος καὶ ὅλοι μας τὰ ξεχνοῦμεν, αὐτὰ ποῦ ἐμάθαμεν εἰς τὰ σχολεῖα. Καὶ ἐσηκώθη, ἐπλησίασε τὸ τραπέζι, ἐπῆρεν εἰς τὸ χέρι τοὺς μὴ δεκαρτὰ παλιὰ βιβλία, φαγωμένα σχεδὸν ἀπ' ἐξω, ὡς εἶχαν φαγωθῆ καὶ ἀπὸ μέσα καὶ δύο τρία ὀγκώδη χειρόγραφα, κακογραμμένα. Ἄνοιξε τὸ συρτάρι, ἔχωσεν ὡς ἤμπορεσεν ὅλον κῦτὸν τὸν ἄχρηστον ὄγκον μέσα, ἐκλείδωσεν ἔπειτα καὶ ἔβαλε τὸ κλειδί εἰς τὴν τζέπην του.

Ἡ Ἄννα παρηκολούθει τὰς κινήσεις τοῦ νέου μὲ προφανῆ στενοχωρίαν, ἀλλὰ καὶ μὲ ἓνα εἶδος λατρείας καὶ εὐγνωμοσύνης. Δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ τίποτε. Ἀνεστένεζε μόνον, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς ἐδάκρυζαν.

Ὁ Στέφανος ἐκάθισε καὶ πάλιν εἰς τὴν καρέκλα του, ἐπῆρεν, ἀλλὰ γελαστός αὐτὴν τὴν φορὰν, τὸ χέρι τῆς κόρης καὶ ἐφάνη ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὴν σφυγμομετρήσῃ ἐκ νέου. Θέλω νὰ ἰδῶ πόσο περισσότερον κτυπᾷ τώρα ἡ καρδιά σας, ποῦ εἶχα τὴν σκληρότητα νὰ σὰς χωρίσω ἀπὸ τόσο ἀγαπημένους καὶ εὐχάριστους συντροφίους.

Ἡ κόρη ἐμειδίασε, ἐνῶ ἡ Ἀμαλία ἔλεγεν ἀποφθεγματικώτατα. Ἄν τὰ καιγες, ἀντὶ νὰ τὰ κλειδώσης, θὰ ἦτο καλλίτερα. Αὐτὰ τρῶνε τὴ ζωὴ μας. Ἄν καλὰ ἐγὼ ἐπαναστάτησα πάντα καὶ ποτέ μου δὲν ἔκοβα περισσότερα ἀπὸ τέσσαρα φύλλα ἀπὸ τῆς φυλλάδες, ποῦ μοῦδιναν οἱ δασκάλου μου.

Ἡ Ἄννα ἄκουε μὲ ἀπορίαν καὶ μὲ κατάπληξιν. Ποτέ δὲν εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς, ὅτι ἤμποροῦσε νὰ μάθῃ γράμματα, νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, ὡς ἔλεγεν ἡ μάνα τῆς, ἂν δὲν ἐμάθαινεν ὅλα αὐτὰ τὰ βιβλία καὶ ὅλα τὰ πράγματα ποῦ τῆς ἐδίδασκαν εἰς τὸ σχολεῖον.

Τώρα ἐδλεπεν ὅτι ἡ κ. Ἀμαλία, ποῦ εἶξερε τόσα πράγματα περισσότερα ἀπὸ αὐτὴν, ποῦ μιλοῦσε τόσες ξένες γλῶσσες, ποῦ εἶχε τόσο μυαλὸ καὶ ἦτο τόσον εὐτυχισμένη, δὲν εἶχε, λέγει, κἂν κόψῃ τὰ βιβλία τοῦ σχολείου.

Ἐγὼ, διέκοψεν ὁ Στέφανος, δὲν ἤμπορῶ νὰ καταστρέψω περιουσίαν ποῦ δὲν μοῦ ἀνήκει. Τὰ βιβλία εἶναι τῆς κ. Ἄννας, ἔχουν πιῇ πολὺ ἀπὸ τὸ αἶμα ποῦ τῆς λείπει, ἔχουν ξοδέψῃ πολὺ, πολὺ, ἀπὸ τὸ ὑλικὸ αὐτὸ ποῦ βρίσκεται κρυμμένο μέσα εἰς τὰ κεφάλια μας, ὥστε νὰ εἶναι ἀληθινὰ πολύτιμα. Τὴν ἀποχωρίζω μόνον προσωρινὰ, ὡς ποῦ νὰ τὴν ἰδῇ καὶ ὁ καθηγητῆς μου, τὸν ὅποιον παρεκάλεσα νὰ ἔλθῃ. Αὐτὸς θὰ ἀποφασίσῃ...

Ἡ Ἄννα ἀπὸ γλωμῆ ποῦ ἦτον, ἔγινε κατακόκκινη.

Ἦτο λοιπὸν τόσον σοβαρὰ ἡ θέσις τῆς, ὥστε νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν ἰδοῦν μεγάλοι ἰατροί ;

Ὁ Στέφανος, ὁ ὅποιος παρηκολούθησε εἰς τὰς ἀλλοιώσεις τῆς φυσιολογίας τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τῆς κόρης, ἔσπευσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

Ὁ καθηγητῆς μου, ὁ ὅποιος εἶναι καὶ οἰκογενειακὸς ἰατρός καὶ φίλος μας θὰ ἔλθῃ, ὅχι διότι ἔχετε ἀνάγκην ἰατροῦ ἐπισήμου, ἀλλὰ διότι ἀκριβῶς μοῦ ὠμιλοῦσε σήμερον τὸ πρῶτ' ἐπὶ μίαν στατιστικὴν, ὅπου καταγγίνεται νὰ καταρτίσῃ διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὰς καταστροφὰς, ποῦ προκαλοῦν αἱ ἐξετάσεις εἰς τὴν ὑγείαν τῶν παιδιῶν. Ξέρετε εἶναι τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας αἱ ἐξετάσεις καὶ ὁ καθηγητῆς μας, ὁ ὅποιος εἶναι πολὺν περισσότερον φιλόσοφος καὶ φιλόσοφος παρὰ ἰατρός, θέλει νὰ ἔχῃ νὰ προσθέσῃ ἓνα ἀκόμη παραδείγμα καὶ ἓνα ἀριθμὸν εἰς τὸν πίνακά του.

Ἐνῶ ὁ Στέφανος ὠμιλοῦσεν, ἡ Μίνα εἶχεν ἀπομακρυνθῆ, καὶ τώρα ἐπέστρεψε μὲ δύο τρία βιβλιαράκια τῆς, τὰ ὅποια εἶχε περισυλλέξει ἀπὸ τῆς διάφορας γωνίας τοῦ δωματίου.

Κλειδῶσέ τα καὶ αὐτὰ ἡ κάψα τα καλλίτερα, ὅπως εἶπεν ἡ θεὶ Ἀμαλία. Ἐγὼ δὲν θέλω, οὔτε νὰ ἀρρωστήσω, οὔτε νὰ φάω τὴν ζωὴν μου, εἶπε μὲ κωμικὴν σοβαρότητα.

Ὅλοι ἄρχισαν νὰ γελοῦν ἀκράτητα. Ἡ Ἄννα, ἡ ὁποία μὲ τὴν δυσκολίαν κατάρθωνε νὰ βάλῃ τὴν Μίνα νὰ διαβάτῃ, ἐφαίνετο στενοχωρημένη, μ' ὅλον ὅτι ἐγελοῦσε καὶ αὐτὴ.

Ὁ Στέφανος ἔδωκε τὰ βιβλία ὀπίσω εἰς τὴν μικρὰν ἀδελφὴν του καὶ τὴν ἠρώτησε προσπαθῶν νὰ γίνῃ σοβαρός.

— Πόσες ὥρες τὴν νύκτα διαβάζεις ;

— Δὲν διαβάζω τὴν νύκτα, ἀπήντησεν ἡ μικρὰ.

— Καὶ τὴν ἡμέραν ;

Ἡ Μίνα ἔβλεπε μὲ ὕφος ἐρωματικὸν τὴν κ. Ἄνναν.

— Πῶς ; δὲν ξέρεις πόσες ὥρες ἀπάνω κάτω διαβάζεις τὴν ἡμέρα ; ἠρώτησεν ἡ Ἀμαλία μὲ πονηρίαν.

— Δὲν ξέρω. Ἐγὼ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ πιάνω τὸ βιβλίον, μοῦ φαίνεται πως ἡ ὥρα εἶναι ἀτελείωτος. Ὅταν μάλιστα ἔχω νὰ γράψω ὀνόματα, τότε περὶ χάνω τὴν ὑπομονήν.

— Τὰ γράμματα εἶναι ἐργασία καὶ σὺ εἰς τὴν ἡλικίαν σου, δὲν ἔχεις ἄλλην ἐργασίαν ἀπὸ αὐτὴν, εἶπεν ὁ Στέφανος. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐργάζονται.

— Μπᾶ! καὶ μήπως ἐγὼ δὲν ἐργάζομαι ; Ράβω, κἂν κέντημα. Μελετῶ πιάνο, μελετῶ γαλλικὰ καὶ ἀγγλικὰ, κἂν μάθημα. Αἶ! ὅλη τὴν ἡμέρα ἐργάζομαι. Πεῖρὸ πολὺ ἐργάζομαι ἐγὼ καὶ ἀπὸ τὴν θεὶ Ἀμαλία.

Ἡ Ἀμαλία ἔβλεπε τὸν Στέφαν μὲ τρόπον, ὁ ὅποιος περι-

που ἐπεβεβαίωσε τὰ λόγια τῆς μικρᾶς.

Τὴν ἀπολογία τῆς Μίνας διέκοψεν ἡ εἴσοδος τοῦ καθηγητοῦ κ. Μ.

— Θὰ ἔλεγα ὅτι συνομωτεῖτε, τόσον προσηλωμένοι εἰσθε ὅλοι σας...

— Εἰς τὸ θέμα ποῦ σὰς ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερος, κύριε καθηγητῆ, εἶπεν ὁ Στέφανος, τρέχων εἰς προὔπαντησιν τοῦ ἰατροῦ. Ἡ μικροῦλα αὐτὴ ἐπαναστατεῖ κατὰ τῶν βιβλίων.

Ἡ Μίνα ἔγινε κατακόκκινη καὶ σχεδὸν τῆς ἤρχοντο κλάμματα. Ἡ Ἄννα ἀνεσηκώθη καὶ ἐστηρίχθη, μισοκαθισμένη εἰς τὸ μαξιλάρι τῆς, ἐνῶ ἡ Ἀμαλία ἐγελοῦσε.

Μπράβο, παιδί μου, εἶπεν ὁ γιὰ τὸν ἰατρόν. Ἄν δὲν ἐπαναστατήσωμεν ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι δὲν θὰ γίνῃ τίποτε. Καὶ ἐδῶ ἡ ἀρρωστη τί λέει ; εἶπεν ὁ καθηγητῆς πλησιάζων πρὸς τὴν Ἄνναν. Γιατί θαρρῶ ὅτι πάσχει ἀπὸ βιβλιαρρώστειαν, ὅπως μοῦλεγεσ πρωτότερα, Στέφ. Βέβαια, βέβαια, ἀπὸ τί ἄλλο πάσχει ἢ νεότης ὅλη, ἀπὸ τί ἄλλο μαραινούνται τὰ παιδιὰ μας, ἀπὸ τί ἄλλο ξεφυλλίζονται τὰ ἀνοιξιάτικα τριαντάφυλλα ; ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ ἀπὸ τὸ βιβλίον. Λοιπὸν, μικροῦλα μου, τί έχεις ; Γί θέλεις νάχη ; Νά! μάγουλα γλωμά, μάτια μυροκυκλωμένα, χεῖλια ἄπρα, ἐξάψεις, ταχυκαρδίες, παλμούς, ζάλας, ὅλα αὐτὰ τί ἄλλο εἶναι παρὰ ἡ γενικὴ ἀρρώστεια ὅχι τῆς ἡλικίας, ἀλλὰ τοῦ σχολείου. Δασκάλα αἶ! σὲ ἤθελε δασκάλα ἡ μητέρα σου.

Ἐπῆρε τὸ χέρι τῆς καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸν σφυγμὸν. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐσοφρώσε τὰ φρύδια του καὶ ἓνα νέφος μελαγχολίας ἐσκίασε τὸ μέτωπό του.

— Πόσων χρόνων εἶσαι, κορίτσι μου ; ἠρώτησεν.

— Δέκα ἔξ, εἶπεν ἡ Ἄννα.

Μοῦ κάνετε τὴν χάριν νὰ μὰς ἀφήσετε μόνους, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἐχομε νὰ μιλήσωμε γιὰ τὸ ζήτημά μας καὶ τὸ κορίτσι θὰ ἐμπιστεύεται καλλίτερα εἰς ἓνα παρὰ εἰς πολλούς.

Ὅλοι ἐβγήκαν καὶ ὁ ἰατρός ἐκάθισεν εἰς τὴν καρέκλα, ὅπου ἐκάθητο πρὶν ὁ Στέφανος.

— Ποῦ ἔμενες, πρὶν νὰ ἔλθῃς ἐδῶ ; ἠρώτησεν ὁ γιὰ τὸν ἰατρόν καὶ πῶς ἐζούσες ;

— Ἡ Ἄννα ἐκοκκίνιζε καὶ ἐχλωμύαινε. Ἐμενα εἰς τὴν μητέρα μου καὶ ἐζούσαμεν πτωχικὰ.

Ὁ ἰατρός ἐξερέβηξε : Δηλαδή ; τῆς εἶπε μὲ καλοσύνην, ἡ φτώχεια δὲν εἶναι ἐντροπή. Ἐγὼ ποῦ μὲ βλέπετε, ὅταν ἤμουν εἰς τὴν ἡλικίαν σου, ἤμουν ἓνα χωριατόπουλο ποῦ ζοῦσε μὲ ψωμί καὶ μὲ κρομῆδι. Λοιπὸν ἡ φτώχεια σας εἶναι αὐτοῦ τοῦ εἶδους, ἢ εἴχετε καὶ λίγο γάλα καὶ κανένα αὐγὸ, κάποτε καὶ ὀλίγο κρέας.

Ἡ κόρη ἐνευσεν ἀρνητικῶς.

Ὅστε ψωμί μόνον, καὶ αὐτὸ λίγο, ζεστὸ φαί κάθε πέντε ἔξ ἡμέρες, δωμάτιον ὑγρὸ καὶ κακοροϊζικο, φωτεινὰ τὸ χεῖμωνά τίποτε, ροῦχα λίγα. Καὶ μελέτη : Ὁμηρον, Πλάτωνα, Θουκυδίδην, ὅλες τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου, ὅλα τὰ ποταμάκια καὶ τὰ παραπόταμα καὶ τῆς πολιτείας καὶ τὰ χωριὰ τῆς γῆς, ὅλες τῆς ὁμοταξίας τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν καὶ τῶν ὄρνι-

κτών, όλα τα συστατικά των στοιχείων, όλα τα Έβραϊκά παραμύθια με τις έρμηνείες και τα σχόλιά των, όλους τους αριθμούς και τους λογαριθμούς και όλες τις μωρίες των δασκάλων... Να τροφή, για το σώμα που διπλασιάζεται από χρόνο σε χρόνο, να τονωτικά και δυναμωτικά, να άερας και υγεία, να μάλαμα!

Ο γιατρός εξεπετάχθηκε από την θέσιν του έξω φρενών και ήρχισε να περιπατή επάνω κάτω μέσα εις το δωμάτιον. Ορίστε κατάστασις. Και σου ήλθεν ή πρώτη λιποθυμία, ή πρώτη άρρώστεια όταν σε εξέταζαν. Είναι θαύμα πως δεν άρρώστησες πρωτίτερα, παιδί μου, και θαύμα πως ζήτε όλες σεις που ή μανάδες σας ενώ δεν έχουν να σας θρέψουν σας στέλλουν εις τα μακλειά αυτά, που ονομάζονται σχολεία.

Και τώρα πρέπει να ήσυχάζης, πρέπει να κάψης τα βιβλία και τα χαρτιά σου εκατάλαβες;

Η Άννα τὰ είχε χαμένα. Τί τής έλεγε, τί ήσαν αυτά που ήκουε σήμερα από το πρωί.

Επής το κουράγιο της εις τα δυώ της χέρια και μ' όλον ότι ήτο φυσικά δειλή πολύ, όμως ειπεν εις τον ιατρόν. Άν δεν πάρω το δίπλωμά μου είμεθα χαμένες και εγώ και ή μητέρα μου. Γιατρέ, λυπηθήτέ μας.

Πρέπει να πάρω το δίπλωμά μου. Δεν χρειάζονται παρά δύο τρεις μήνες ακόμα. Θα μελετώ ολιγώτερα, σας το υπόσχομαι. Έπειτα τώρα ζω καλά, τρέφομαι καλά, έχω ό,τι μου χρειάζεται. Η μητέρα μου έφαγε τη ζωή της εις τη

σκάφη για να πληρώνη τα δίδακτρα μου και τώρα δεν έχει πειά ούτε δύναμι, ούτε υγεία. Και με τα τελευταία αυτά λόγια, ως να είχαν εξαντλήσει το δυστυχισμένο το κορίτσι όλην την δύναμιν που τής έμενεν, εχλώμιανε περισσότερο, άφησε το κεφάλι της να πέση όπισω και έκλεισε τα μάτια της εξηντλημένη.

Ο γιατρός έφοβήθη, έτρεξε κοντά της, τής έβρεξε το πρόσωπον με όλιγο νερό. Καλά, παιδί μου, θα το πάρης το δίπλωμα. Μη σε μέλη. Άλλά πρέπει να γίνης πρώτα καλά.

Η Άννα ήθέλησε να απαντήση, αλλά δεν είχε δύναμιν. Τα μάτια της έτρεχαν, και τα δάκρυα έκυλούσαν επάνω εις τα χλωμά και λιπόσαρκα μάγουλα, τα όποια με την προσπάθειαν αυτήν έχρωματίστησαν πάλιν με το κόκκινόν των, το υποπτο χρώμα.

Ο ιατρός τής έδωκε να πιη όλιγο νερό, εκτύπησε το κουδούνι και εξήτησεν από την Άμαλία, ή όποια έτρεξεν άμέσως, ένα ποτήρι γάλα. Έν τω μεταξύ ήρχισε και πάλιν να εξετάζη τον σφιγμόν της κόρης.

Η Άννα έστρεψε τότε προς αυτόν τα ώραία και μαυροστεφανωμένα μάτια της και με φωνήν, που μόλις ήκούετο ειπε: άν ειπήτε, γιατρέ, ότι είμαι άρρωστη θα χάσω την θέσιν μου. Και τότε θα αποθάνω από πείναν, από στενοχωρίαν, από έγκυτάλειψιν. Και ή μητέρα μου ακόμη δεν θα έχη μάτια να με 'δη.

τόσον θέβαιον (άλλά διατι να μήν το πιστεύσωμεν;) δια να πλησίουν τον ένα προς τον άλλο τους δύο έρωτευμένους κοντά εις το πηγάδι το όποιον είχε το νερό δια το πότισμα του κήπου.

Το πηγάδι αυτό ήτο διατεθειμένον να ευνοήση το πράγμα, χωρίς να κάμη με τούτο τίποτε περισσότερον από το καθήκόν του του καλού πηγαδιού.

Άνοιγε το στρογγυλόν στόμα του και μέσα εις το μακρυνόν νερό του καθρεφτίζετο ένα κομμάτι από τον γαλανόν ουρανόν, απ' έξω ή παλιές πέτρας έφεραν ακόμη ήχην κοσμημάτων καταστραμμένων, μεταξυ των όποιων διεκρίνοντο ένα κεφάλι τράγου και δύο άγροτικά φλάουτα στολισμένα με μια γιρλάντα από άνθη, ή όποια μόλις έφάνετο. Το μάγκανο στηριγμένο επάνω σε στερεά βάση, έτοιμο έπερίμενε το χέρι που θα το γούριζε.

Έκει κοντά ήτο και το δάσος το όποιον άλλοτε ήτο περιποιημένον, αλλά τώρα άφησμένο εις την τύχην του ήτο σχεδόν άγριο. Εις το άκρον του κήπου ένα άγαλμα του Ηρακλή, ύψηλόν δυο μέτρα, έμενε ως μόνον σημεϊο της παλαιάς δόξας του μέρους εκείνου.

Άλλά παρά την όμορφή της τοποθεσίας, παρά τας άπαιτήσεις των φυτών, την πρόσκλησιν του πηγαδιού και το μειδιημα του Ηρακλή, ο Γιλβέρτος και ή Μαρτίνη έμεναν μαλωμένοι και απέφευγον να συναντηθούν εις τον τόπον αυτόν ο όποιος τους προσκαλούσε προς συμπόλιωσιν. Ο Γιλβέρτος δεν ήρχετο διάλου και ή Μαρτίνη ήρχετο κρυφά να πάρη λιγάκι νερό μέσα σε μια σίγλα του γάλατος, την όποια κρεμούσε με ένα σκονιάκι, δια να αποφύγον τον κρότον του μάγκανου.

Με το λίγο αυτό νερό έπότιζε τα γαρύφαλά της, τα όποια μόνα είχαν την προτίμησιν αυτήν εις το μέσον της γενικής ξηρασίας.

Περισσότερον από την πραγματικήν λύπην του, ο Γιλβέρτος υπέφερε διότι έμενε άεργος. Άλλά δεν ήσθάνετο την ψυχικήν δύναμιν να αναλάβη οϊανδήποτε εργασίαν. Κάθε φορά όπου απέφασζε να πάρη ένα έργαλειόν, ή ανάμνησις του θυμού του του επανήρχετο και τα χέρια του έμεναν άεργα. Προς τι να έργασθῆ, αφού ήτο θυμωμένος με την Μαρ-

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Συναυλία εις τον Παρκασόν, όρατόριον εις το Ώδειον Λόττνερ, εξετάσεις εις το Ώδειον, Ίδου μία έβδομάς μουσική bien remplie, όπως θα έλεγαν οι Γάλλοι.

Και πρώτον ή συναυλία της δος Καλογεροπούλου, ή όποια έσοκόρισε μελωδίας ώρκίων άσμάτων εις την αίθουσαν του Παρκασού και άρμονίας ώρκίων προσώπων και ώρκίων κωπέλλων και φορεμάτων. Η δος Καλογεροπούλου έχει γλυκειαν, εύκολον, και μεγάλην φωνήν και τελείαν αντίληψιν της τέχνης του άσματος. Έψαλλε κατά σειράν επί δυο σχεδόν ώρας με μικράν διακοπήν του βιολιού, της δος Γεωργαντοπούλου. Ένα βιολί πρώτης δυνάμεως, ή νεαρά αυτή μελαχροινή με τα ώραία μαύρα μάτια και το νευρώδες χέρι.

Η δος Έλπις Καλογεροπούλου με την μικράν μόνον και εύχριστον αυτήν διακοπήν υπήρξε φυσικά ή ήρωϊς της βραδείας, από την όποιαν το Άθηναϊκόν κοινόν έφυγεν εύχριστήμένον και ένθουσιασμένον. Και τούτο αποδεικνύει δια μίαν ακόμη φοράν ότι το άσμα, το όποιον δεν καλλιεργείται ακόμη άρκετα έδω, είναι ή μουσική που πρέπει, που συγκινεί και εύχριστεί περισσότερον.

Βεβαίως δεν είναι εύκολον να ακούωμεν συχνά τόσον τεχνικά και ώραϊκας εκτελέσεις, αλλά και αυτό θα γίνη και θα κατορθωθῆ, άν το άσμα γίνη επάγγελμα, και άν αι χανόμεναι σήμερα φωνάι περισυλλεθούν και καλλιεργηθούνκαταλλήλως.

τήν, την μόνην αίτιαν της ζωής του; Έπειτα ή έπιμονή της άρραθωνιαστικής του του έφάνετο άδικία και αυτό τον απέθάρυνε περισσότερον. Με την ψυχήν λυπημένην εκάθιζε εις μίαν έρημον γωνίαν και εκύταζε με άδιαφορίαν τα φυτά τα όποια έμαραίνοντο και άφινε να περνούν ή ώρες με σκέψεις λυπητερές, μαύρες και μονότονες. Άλλοτε έφευγε με τον σκοπόν να κάμη μακρυνόν περίπατον, αλλά μετ' όλιγον άλλαζε σχεδόν, δεν επήγγινε μακριά, κουρασμένος εξαπλώνετο εις την σκιάν και έφάνετο ότι έκοιμάτο.

Η Μαρτίνη αντί να συνηθῆ από την τόσον άπελπισίαν του, είχε την έπιθυμίαν να δείρη τον νεόν αυτόν, ο όποιος έγινε όκνηρος και έπερνε το ύψος μάρτυρος και υπέφερε χωρίς να λέγη λέξιν' ιδίως εκείνο που την άπήλπιζε περισσότερον ήτο ή μεγάλη αυτή τεμπελιά και της έχρηάσθη όλη ή ύπερηφάνειά της, της θυμωμένης άρραθωνιαστικής δια να μήν τον μισήση.

Έπειτα, επειδή ένας άνθρωπος δεν κρατεί διαρκώς την αυτήν σκέψιν, ο θυμός της μετεβλήθη εις περιφρόνησιν κατ' άρχας μικράν, έπειτα μεγαλειτέραν, και από τότε έπερνούσε από πλησίον του όκνηρου Γιλβέρτου, με την έκφρασιν της ήσύχου περιφρόνησεως την όποιαν μία φρόνημη γυναίκα αισθάνεται δι' ένα άνδρα χωρίς θάρρος.

Έπειτα όμως από τρεις ήμέρας ο Γιλβέρτος ανέκτησε όλον το θάρρος του. Την νύκτα έκοιμήθη καλά και έτσι το πρωί εύρήθη με καλλιτέραν διάθεσιν. Μόλις εξύπνησε εύγηκε εις το περιθόλι και οι πρωϊνοί άτμοί τον έκαμαν να έννοήση ότι ή ήμέρα θα ήτο πολύ ζεστή.

Εις τον κήπον όλα τα φυτά ήσαν μαραμένα, τα άνθη διψασμένα έγερνον προς την γην, οι νεοί βλαστοί ήρχιζαν να ξηραίνονται. Την φοράν αυτήν ο Γιλβέρτος είδε την κ ταστροφήν, και άν και ή σκέψις του καυχῆ με την άκαπημένην του ήλθε να τον ταράξη, είχε όμως το θάρρος να πλησιάση εις το πηγάδι και να τραθήξη ένα κουβά νερό, τον όποιον άμέσως έχυσε εις την διψασμένην γην, ή όποια τόσον καλά τον έδέχθη ώστε δεν έσοκέρθη πλέον τίποτε, άλλο παρά πως να

Άλλως τε και από το Ώδειον Λόττνερ αι έντυπώσεις εκ της δοκιμαστικής και αυτήν την εβδομάδα επαναλήψως του όρατορίου του Haydn είναι πάντοτε ένθαρρυντικώταται δια την Ώδικήν.

Αυτήν την φοράν μάλιστα όπου πλήρης όρχήστρα εξ εκατόν περίπου όργάνων έλαβε μέρος ή έπιτυχία της εκτελέσεως δεν έπροκάλεσε μόνον θυυμασμόν, αλλά και κατάπληξιν,

Είναι δε εύχάριστον, ότι το όρατόριον θα δοθῆ αύριον εις τας 5 1/2 εις την αϋλήν του Ώδειου Λότνερ, ότι ένεκα της εορτής όλαι αι τάξεις θα ήμπορέσουν να απολαύσουν την εξαίρετικήν αυτήν απόλαυσιν, την τόσον δικφορετικήν από τας συνήθεις έντυπώσεις των μελοδραμάτων ή και των άπλων συναυλιών.

Εις την Ελλάδα αι εκτελέσεις όρατορίων εισάγονται πρώτην φοράν δια του Ώδειου Λόττνερ, το όποιον με διδάσκαλον του άσματος και πρωταγωνίστριαν, την κ. Νίκαν Φωκά, κκορθώνει εύπροσώπως να ύποστῆ σύγκρισιν με τας καλλιτέρας εκτελέσεις ευρωπαϊκών Ώδειων.

Το Ώδειον Άθηνών μόνον δεν διασκεδάζει, υποθέτω, με τας εξετάσεις της μουσικής της εβδομάδος κύτης. Εκτελέσεις μουσικαί, συνοδευόμεναι από καρδιοκτύπια, λιποφυκίς και αγωνίς, αντί να προκαλούν χαράν, προξενούν μάλλον λύπην και έμβάλλουν εις σκέψεις λυπηράς.

Κανένα βραβείον και καμμία δάφνη και κανεις έπαινος δεν ήμπορει να αποζημιώση δια την αγωνίαν και τους κόπους των εξετάσεων, έθιμον βάρβαρον και άπρηχαιωμένον, και αντιπαιδαγωγικόν δια την μουσικήν όσον και δια τα άλλα μαθήματα.

διορθώση το κακόν το όποιον είχε γίνει, και το δυνατό χέρι του άνεθοκατέβαζε τον κουβά με το νερό και τα μαραμένα φυτά έπιναν την δροσιά που τους χάριζε με άπληστία και εύγνωμοσύνη ή δουλειά έθέρμαινε τον Γιλβέρτο και του έδιδε περισσότερον θάρρος και δύναμιν. Συγχρόνως έληθμονούσε την λύπην του και χωρίς να το θέλη ή έλπίδα ξαναήρχετο εις την ψυχήν του.

Και άκριβώς την στιγμήν όπου εύρε ότι ο ένας κουβάς δεν ήτο άρκετος και έδισε άλλους δύο εις το σχοινί του, ήλθε και ή Μαρτίνη εις το περιθόλι. Έμεινεν έκπληκτος όταν είδε τον Γιλβέρτο να εργάζεται και χωρίς θόρυβον έμενε και τον έβλεπε και έσυλλογίζετο την ταρχήν της, άν την σονελλάμβανε την στιγμήν αυτήν της άδυναμίας της.

Οι τρεις κουβάδες κατέβαιναν με εύκολίαν, άλλ' όταν έπρεπε να τους άνεβάση το πράγμα δεν ήτο τόσο εύκολον' ο νεός όμως ήτο δυνατός και το χέρι του κρατούσε καλά. Εις κάθε κίνησιν οι μύς έρούσκωναν, το στήθος του έξωγκούστο, και ανέπνευε εύθύμως τον καθαρόν άέρα.

Η Μαρτίνη άσυνηδέτως τον έθύμαζε. Έκει κοντά ο μαρμαρένιος Ηρακλής έμειδιούσε πάντοτε άκουμπισμένος επάνω εις το ρόπαλον του. Ο Γιλβέρτος ήτανε σε άρμονία με το άγαλμα.

Ητο ή αυτή είκων της δύναμεις, αλλά μιὰς δυνάμεως ώραϊοτέρας διότι ήτο ζωντανή. Με μίαν δυνατήν κίνησιν εύγαλε έξω τους κουβάδες, τους άκουμπησε εις τα χείλη του πηγαδιού, ανέπνευσε δυνατά, και έγύρισε προς το άλλο μέρος.

Η Μαρτίνη δεν έσοκέρθη πλέον να φύγη, χαμογελούσε από εύχαρίστησιν βλέπουσα αυτόν τόσον δυνατόν και γεμάτον θάρρος. Κατ' άρχας έμεινε έκπληκτος από το μειδιημα εκείνο, αλλά δεν έχασε καιρό και την έπλησίασε.

Όλόγυρά τους όλα άνεγεννώιντο και τα δροσερά πάλιν τριαντάφυλλα είδανεν τον Γιλβέρτο και την Μαρτίνην να φιληθούνε.

(Emile Solari)

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ

Διατί έμάλωσαν; και αυτοί οι ίδιοι δεν το ήξευραν. Η τουλάχιστον δεν ήμπορούσαν να καταλάβουν πλέον πως μία αίτια τόσον ασήμαντος ήδυνήθη να τους κάμη να δυσχεραστηθούν. Ο Γιλβέρτος έπρόσφερε ένα φρούτο εις την Μαρτίνη ή όποια δεν το έδέχθη με άσχημο τρόπο και δεν ήθελε να πῆ την αίτια της άρνήσεώς της, άπλούστατα διότι δεν είχε καμμίαν. Με άδεξιότητα, ο Γιλβέρτος έπέμενε, ή Μαρτίνη άπήντησε με τρόπον κακόν, όχι τόσον από θυμόν, όσον από πείσμα δια την άδεξιότητά του και ο Γιλβέρτος της έγύρισε την πλάτην. Αυτό διαρκούσε τρεις τώρα ήμέρας.

Άληθινά το περιθόλι, όπου οι έρωτευμένοι ειργάζοντο, από λύπην από την ήμέραν εκείνην είχε πολλαπλασιάσει τις όμορφείς του δια να τους συμπόλιωση. Ματαίως οι τριανταφυλλίες και τα άλλα λουλούδια, όπου περιποιείτο ο Γιλβέρτος, άνοιξαν τα ώραία άνθη τους και έγέμιζαν τον άέρα από την μυρωδιά τους. Τα γαρύφαλα τα όποια έφρόντιζε ή Μαρτίνη, την εποχήν εκείνην ήσαν θαυμάσια. Άκόμη και αυτά τα λαχανικά τα όποια ήσαν από πίσω από το περίπτερον όπου κατοικούσαν ή οικογένεια, προσπαθούσαν να φανούν ώραϊοτερα και να στολισθούν με τα, διαφόρων χρωμάτων άνθη τους. Τα κολοκυθία έμεγάλωναν υπό την σκιάν των μεγάλων φύλλων των. Η άγγυνάρες άπλωναν τα ώραία ταντελλοτά φύλλα τους, τα όποια έφάνοντο ως καλλιτέχνημα τεχνίτου, έπεφορτισμένου να στολίση κάποια άριστοκρατική πηγή, τα κλίμακα έσκάλωνον εις τις κλιμακαριές και άπλωναν την εύεργετικήν σκιάν τους.

Και όλα, άνθη, καρποί, φρούτα και λαχανικά, διότι από την ήμέρα όπου έμαλώσαν, ο Γιλβέρτος δεν τα έπότιζε πλέον — εξήτουσαν διψασμένα να ποιούν λιγάκι νερό, και πρώτον διότι αισθάνοντο ότι ή έλλειψις του νερού ήτο ο θάνατός τους και δεύτερον, αυτό δεν είναι και τόσον

Η ΚΥΡΙΑ MAURICE GALLET

Ἡ προσωπικότης τῆς Κας Maurice Gallet, εἶνε συγχρόνως τόσο διάφορος καὶ τόσο τελεία εἰς ὅλα ὅσα ἔχει ἀναλάβει, ὥστε ἀγνοεῖ κανεὶς τί πρέπει νὰ θυμῶσθῃ εἰς αὐτήν, τὴν αἰδῶν, τὴν συγγραφέαν, ἢ τὴν θυμῶσθῃς ὡραία γυναῖκα τοῦ κόσμου, ἢ ὅποια μὲ τὸ λεπτὸν πνεῦμά της καὶ τὴν ἀμετρον ἐνεργητικότητά της, κατορθώνει νὰ ἐννοεῖ ὅλα, νὰ ἐπιχειρῇ ὅλα καὶ νὰ τὰ φέρῃ εἰς αἴσιον πέρας, ἐνῶ φαίνεται ὅτι ζῆ διχφῶρους ζωῆς.

Ἰταλὶς τὴν καταγωγὴν, ἐὰν δὲν ἔχῃ τὸν ἄπειρον ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν νοθρὰν ὄνειροπόλησιν τῶν προγόνων της, τὰ μαῦρα ὅμως μιλλιὰ της καὶ μάτια της φανερόνουν ὅλην τὴν ζωὴν τῆς λατινικῆς γῆς. Τὸ διαπεραστικὸν καὶ μετρημένον βλέμμα της, κρύπτει, τὸ αἰσθάνεται τις, πνεῦμα ἀνγλυτικόν, θυμῶσιον διὰ τὴν ἀκρίβειαν, τὴν σκέψιν, τὴν ἀπροσωποληψίαν, σκέψιν διαυγῆ, ἢ ὅποια χωρίζει κάθε ζήτημα εἰς τὰς μεγάλας γρχμμάς του. Αἰσθημα εὐθύτατον, ἀνίκανον διὰ προκαταλήψεις καὶ προτιμήσεις. Δὲν ἐνδικατρίβει εἰς τὰς γυναικεῖας πονηρίας. Εἰς τὴν ἐνδυμασίαν της τίποτε περιττὸς στολισμὸς, περὶ αὐτήν, οὐδέποτε ἄχρηστα κομφοτεχνήματα. Ἀγαπᾷ τὴν ἀπλότητα τῶν πρχμμάτων καὶ τοῦ ἥθους.

Αἱ ιδιότητές της αὐταὶ αἱ σχεδὸν ἀνδρική, ἠνωμέναι μὲ βαθεῖαν ἀγάπην διὰ τὴν μελέτην, ὠδήγησαν φυσικὰ τὴν κυρίαν Gallet εἰς τὸ νὰ γράψῃ, χωρὶς ἢ θέλησίς της νὰ λάβῃ μεγάλο μέρος.

«Ἐὰν ἔριχνα εἰς τὸ χαρτὶ τὰς σκέψεις μου», εἶπε μίαν ἡμέραν. Καὶ αἱ σκέψεις της, αἱ ἰδέαι της αἱ πάντοτε πρωτότυποι, ἐξεφράσθησαν μὲ εὐκολίαν, ὑπὸ τὸ σχῆμα, μουσικῶν κριτικῶν εἰς ἓνα βιβλίον περὶ Schubert. Κανεὶς ἄλλος ἀπὸ αὐτὴν δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ διὰ τὸν μέγαν μουσικόν. Ὅποιος δὲν ἤκουσε τὴν Ὠραίαν Μυλωνοῦ ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς κυρίας Gallet δὲν γνωρίζει ἀκόμη τὸν Schubert.

Βάζουσα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς μουσικῆς τὰς ἀρχὰς τὰς ἀγαπητάς εἰς τὸν Flaubert, ἐφρχμζουσα τὸ τάλαντόν της μὲ τὸ ἔργον ὅπου διερχμνησεῖ, ἀκολουθεῖ, ὡς σκια, τὴν σκέψιν τοῦ συγγραφέως, κλασικοῦ ἢ ρομντικοῦ, παραμερίζουσα οὕτω τὴν προσωπικότητά της. Αἱ τιμαὶ αἱ ἀποδιδόμεναι τότε εἰς τὴν Τέχνην της τῆς φαίνονται ἄκαιροι.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ μουσικὸς κόσμος ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν φιλανθρωπικὴν καὶ μορφωτικὴν δρχσιν του, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Συνδικάτου τῶν διδασκαλισσῶν καὶ συνθετριῶν μουσικῶν, τοῦ ὁποίου ἔγινε πρόεδρος. Διὰ νὰ συμπληρώσωμεν τὴν σκια γραφίαν αὐτήν, πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ κυρία Maurice Gallet δίδει συχνὰ εἰς τὸ σκλόνι τῆς συναυλίας, εἰς τὰς ὁποίας τὰ σπανιώτερα ἀριστουργήματα τῶν διδασκάλων τῆς μουσικῆς ἐκτελοῦνται. Δὲν ὑπάρχει δὲ γυναῖκα εἰς τὸ Παρίσι, ἢ ὅποια ν' ἀπηύλαυσε τὴν μουσικὴν αὐτὴν χαρὰν καὶ νὰ μὴν τὴν ἐνθυμεῖται διὰ παντός.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν. Ἀπὸ τὴν Française)

BIBLIA

Oscar Wilde. Σαλώμν. Ἡ γνωστὴ ὡραία τραγωδία τοῦ Oscar Wilde, κατὰ μετάρρρασιν, ἢ ὅποια φθάνει εἰς τὸ κάλλος σχεδὸν τὸ πρωτότυπον, τοῦ κ. Ν. Ποριώτη, ἀνεδημοσιεῖθη εἰς ὡραῖον βιβλίον ἀπὸ τὰ Παναθήνια. Τιμὴ δρ 1.

Περικλέους Ἰ. Ἀργυροπούλου. Τὸ Ναυτικὸν τῆς Ἑλλάδος πρόγραμμα. Εἶναι εὐτύχημα ὅτι καὶ εἰς τὸ ἰδικόν μας ναυτικὸν ἀρχίζου νὰ ἀναδεικνύωνται ἀξιωματικοί, μὴ περιοριζόμενοι ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ὑπηρεσίαν τῶν, ἀλλὰ μελετῶντες τὸ ναυτικὸν ἡμῶν ζήτημα καὶ προπαρασχευάζοντες τὸ ἔδαφος διὰ σοβαροτέρων μεταρρρυθμισιν τοῦ προγράμματος αὐτοῦ.

Ὁ κ. Περικλῆς Ἰ. Ἀργυρόπουλος ἐξέδωκεν ἐν σύγρχμαμα τοιοῦτον, τὸ πρῶτον εἰς τὸ εἶδος του ἐν Ἑλλάδι. Ὁ νέος συγρχμφὸς περιλαμβάνει εἰς τὸ ὡραῖον καὶ τέλειον κατὰ τοὺς εἰδήμονας ἔργον του κεφάλαια τοῦ τεχνικοῦ, οὕτως εἰπεῖν, μέρους τοῦ ναυτικοῦ ἐξοπλισμοῦ μας, ἔχων ὑπ' ὄψει τὰ ἐντελέστερα ἐξοπλισμένα ναυτικὰ κράτη τοῦ κόσμου. Μελετᾷ τὰ συστήματα τούτων, ἀντλεῖ διδάγματα ἀπὸ τὰς ναυμαχίας τοῦ Ρωσσοἰαπωνικοῦ πολέμου, τὰς ὁποίας καὶ περιγράφει, μελετᾷ καθ' ὅλην τὴν σημασίαν του τὸ τορπιλικὸν ζήτημα, δίδει σχέδια μαχῶν, βομβαρδισμῶν, ἀποβάσεων, συγκρίνει τὸν στόλον μας μὲ τὸν τουρκικόν καὶ καθορίζει, οὕτως εἰπεῖν, τὴν θέσιν μας, εἰς ἐνδεχομένην κατὰ θάλασσαν δρχσιν.

Τοιοῦτο σύγρχμαμα προϋποθέτει βαθεῖαν μελέτην τοῦ συγρχμφῶς καὶ γνώσεις τῶν ναυτικῶν ἡμῶν πραγμάτων, τοιαύτας, αἱ ὁποῖαι νὰ παρέχουν τὴν ἐγγύησιν ὅτι θὰ τεθῇ πλέον τέρμα εἰς ἀμελέτητα προγράμματα καὶ εἰς παρασκευὰς ἀσκόπους.

Ὁ κ. Ἀργυρόπουλος δίδει ἐν ὡραῖον παρὰδειγμα πατριωτισμοῦ καὶ ἐπιμελοῦς ἐργασίας εἰς τοὺς κ. συναδέλφους του, ὡς παρέχει πολῦτιμον ἐφόδιον εἰς τοὺς ἐντεταλμένους τὴν ναυτικὴν μας ἀναδιορχάνωσιν.

Τὸ Δίκαιον τῶν μελισσῶν. Ὁ κ. Δ. Γ. Ἀντωνιάδης ὁ γνωστὸς δικηγὸρος τῶν Ἀθηνῶν ἐξέδωκεν ἓνα ὡραῖον βιβλίον περὶ τῆς νομοθεσίας τῶν μελισσῶν. Τὰς μελισσὰς ὡς τῶρα τὰς ἐθαυμάζαμεν διὰ τὸν ὡραῖον διοικητικὸν ὀργανισμόν τῶν, διὰ τὴν φιλεργίαν τῶν, διὰ τὸ ἀρχωματώδες μέλι τῶν. Τῶρα θαυμάζομεν καὶ τοὺς νόμους, οἱ ὁποῖοι διοικοῦν τὰς κτήσεις τῶν καὶ τὴν ὑπομονὴν τοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος συνηρχμολόγησε εἰς μίαν τόσο ὡραῖαν μελέτην, ὅ, τι ἐνομοθετήθη ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον περὶ μελισσῶν. Τιμὴ τοῦ βιβλίου δρ. 2.50.

Karl Brugman. Γραφτὴ καὶ δημοτικὴ καὶ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ τὸν κ. Λέκαν Ἀρβανίτην μετεφράσθη ἀπὸ τὸ γερμανικὸν ἢ ὡραῖα μελέτη τοῦ ἑλληνοστοῦ Γερμανοῦ κ. Carl Brugman περὶ τοῦ γλωσσικοῦ μας ζητήματος.

ΚΥΡΙΑΙ

Ἡ καλλονὴ δὲν ἐπανακτᾶται· συνεπῶς δεόν νὰ γνωρίζετε νὰ διατηρῆτε ἐκεῖνο, ὅπερ ἔχετε. Πρὸς τοῦτο μὴ ἀλείφετε οὔτε τὸ πρόσωπον οὔτε τὰς χεῖράς σας παρὰ μόνον μὲ τὴν γνησίαν CREME SIMON τῶν Παρισίων, ἀνακαλυφθεῖσαν τῷ 1860. Αἱ λοιπαὶ κρέμαὶ οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰ μὴ ἀπομιμήσεις τοῦ ὑγιεινοῦ τούτου προϊόντος, ὅπερ δὲν παρέχει λιπαρὰς οὐσίας. Νὰ τὸ μεταχειρίζεσθε μὲ λευκὸν ὑγρὸν πανίον καὶ νὰ τὸ ἀλείφετε ἐλαφρῶς. Ζητεῖτε τὴν μάρκαν Figaro.